

Nr 196.

Av herr **Boberg m. fl.**, om utredning i syfte att åvägabrunga billigare tandvård.

Tändernas vård är, såsom ofta framhållits, av stor betydelse för hälsa och välbefinnande. Många elakartade magsjukdomar ha sin grund i förstörda tänder, som icke förmå att söndertugga maten ordentligt. Dess bättre ha vi nu i vissa landsdelar rätt gott om tandläkare, till vilka vi få vända oss, då vi behöva tandvård.

Förr var det egentligen de mer burgna och förnäma samhällsmedlemmarna, som anlätade tandläkare, vilka från början bedrivit sin praktik privat och icke varit anställda i enskilda kommuners eller statens tjänst. Så göra de ännu. I den mån som tandhygienien blivit mer allmän och insikten om och nödvändigheten av tändernas vård vidare känd, ställer sig emellertid frågan om arvodet något annorlunda än förr. De förmögna kunna betala hur höga pris som helst för sin tandvård, de fattiga icke så. I allmänhet är det dyrt att vara sjuk och att söka läkarehjälp, helst då detta skall ske på privat väg. Av denna anledning finnes det »i civil tjänst anställda läkare för enskild sjukvård», vilkas taxor äro bestämda genom lag, så att både läkare och patienter veta, vad de ha att hålla sig till. Så är icke fallet, då det gäller tandläkarne. Dessa ha ingen taxa att gå efter utan ta betalt efter som de finna det gott och nyttigt — n. b. för sin del, oavsett patientens råd och lägenhet.

Nu är utan tvivel arbetaren värd sin lön på alla områden. Tandläkarens arbete är ofta rätt så ansträngande; verktyg och material kostsamma. Somliga utföra också ett samvetsgrant arbete till humana kostnader. Men andra hugga till rätt bra.

Den nuvarande dyrtiden har skruvat upp tandläkarnas honorar så högt, att fara är å färde, att allt fler samhällsmedlemmar icke kunna anlita dem, trots stort behov därav, ty de ha icke råd att sköta sina tänder. Det blir dem för dyrt. Det vanliga blir då, att de låta utdraga sina ihåliga och värkande tänder en efter annan, tills både deras mun och utseende vittna om vanvård på detta område. Detta är icke bra.

Från många håll klagas det över de allt större belopp, som tandläkarne begära för utfört arbete. Det måste ovillkorligen bli en gräns för detta, om folket i allmänhet skall våga och kunna anlita dem. Huru detta skall tillgå, är icke lätt att säga, då ju tandläkarne, i likhet med andra privata läkare ha rättighet att begära, vad honorar som helst för utfört arbete. Men skall folket i allmänhet ha nytta av deras skicklighet och konst, så måste en reglering av deras pris ske. Detta så mycket mer, som det är på statens institut, som de erhålla sin utbildning. Många tandläkare ha en årsinkomst, som vida överstiger, vad mängden av vanliga läkare har, oaktat de senares utbildning kräver dubbelt så lång tid. En utredning av hithörande frågor behöver ske för att åvägbringa en reglering och större enhet i arvoden för tandläkarnas arbeten samt, om det är möjligt, en begränsning av dessa arvoden.

Vi våga därför vördsamt föreslå,

att riksdagen ingår till Kungl. Maj:t med begäran om skyndsamt utredning i syfte att åvägbringa billigare tandvård.

Stockholm den 26 januari 1920.

Carl Boberg.

J. M. Juhlin.

Axel Modig.

Petrus Nilsson.

K. J. Gustafsson.

*Joh. Johansson,
Friggeråker.*

N. A. Bondeson.

Axel Vindahl.

A. O. Frändén.

Ol. Pettersson.

N. J. Sigfrid.

C. G. T. Wickman.

Gustav Rosén.

Gust. Malmberg.

Gustaf Strömberg.

Edw. Larson.